

BRATRSTVĚ

ZÁBAVNÝ EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 52/2011

A photograph of a white, feathered angel wing hanging from a wooden coat rack. The coat rack has six silver hooks, and the wing is suspended from the second one from the left. The background is a dark green wallpaper with a repeating pattern of pink roses and gold floral motifs. The text "TO ANĐEL KÁMEN ODVALÍ" is overlaid on the right side of the image.

TO ANĐEL KÁMEN ODVALÍ

VYDRŽET AŽ DO KONCE ČERNÁ LABUŤ A DEAR, DEAR FRIEND

Leť; úvodník	Marie Medková	2
Setkání s Bohem; biblická úvaha	J. C. Klimeš	4
To anděl kámen odvalí		
• Dvě otázky na andělské téma	různí	5
• Jaké je to být andělem	Ester Hubená	6
• Připoj se k nim! aneb Andělé v bibli	Milan Balabán	7
Sdružení evangelické mládeže; Moravskoslezský SEM	Vlastislav Stejskal	10
Já & ty; komiks	Jana Turecká	11
Co všechno můžou utopenci; zákraky za zraky	Martin Kučera	12
E–bulvy		17
Jako anděl jsem hrála číšníka; rozhovor s P. Hřebíčkovou	Šárka Schmarczová	18
Vydržet až do konce; duchovní povzbuzeníčka	Marie Medková	20
Dan Bárta & Robert Balzar Trio; uchu pro potěchu	Kolja Ivaskiv	21
Dotek anděla!; v síti		22
A dear, dear friend; blogosphere	Lisa Teresa	23
Mlýnské kolo v srdci mém; recenze	Ester Hubená	24
Černá labuť; recenze	Šárka Schmarczová	24
Oslava; recenze	Lenka Ridzoňová	25
Autor obálky: Daniela Toullová, foto na str. 3: Moeen Ali		

LEŤ

Marie Medková

Andělé jsou poslové. Ve filmu, v literatuře, v Bibli. Poslové různých zpráv. Ty dobré s příchutí naděje nám dávají křídla. Snad proto si anděly představujeme právě s perutěmi. Ty horší nás uvrhnou do beznaděje, nebo i vzteku. Možná máte kolem sebe mnoho andělů, možná se sami anděly stáváte. V současné kultuře, která má ke křesťanství daleko, se objevují tyto postavy často. Nechybí nám ti, kdo znenadání pomohou, potěší, pozvednout mysl? Nehledáme jasné a zřetelné odpovědi „ústý anděla“ na svoje otázky? Umíme rozpoznat hlas Božího vzkazu?

Poslem se stávám teď i já. Podle usnesení Synodní rady ČCE, která časopis vydává, se má stávající podoba časopisu změnit dle následujícího

Usnesení SR z 8.2.2011

„SR považuje za významné vydávat časopis pro mládež, stávající formu však považuje za nadále neúnosnou. SR konstatuje, že ze

širokého spektra evangelické mládeže se časopis Bratrstvo orientuje pouze na její úzkou výšeč. SR žádá redakční radu Bratrstva a COM, aby časopis formovali i prezentovali tak, aby oslovoval především mladší mládež (12–18 let), nezaměřoval se pouze na úzkou komunitu kolem COMu, ale byl otevřený mladým ve sborech a v seniorátech, studentům evangelických akademií i nově přichozím do církve.

Vříjnu 2011 SR znovu posoudí orientaci časopisu a rozhodne o jeho další existenci. Do té doby je SR otevřena dalším rozhovorům v této věci.“

O dalším osudu časopisu bude rozhodnuto na základě návrhů pracovní skupiny:

Usnesení SR z 22.2.2011

„Synodní rada jmenuje pracovní skupinu ve složení Michael Erdinger – předseda, Petr Chlápek, Magdalena Trusínová, Hana Běťáková, Lenka Juřenová a Rut Junová a ukládá této skupině, aby do 28.9.2011 předložila variantní možnosti koncepce časopisu pro mládež ČCE.“ ■

PADÁKY

Totíž volám: „Bože!“
a mraky jdou do podoby
obrovského ucha
ucha přes oblohu
a z výšky jde hlas „Cože?“
a suchý smích
jak elektrické praskání
ve vousech
ve větvích

a pak to začne: „Chceš štěstí?
chceš pěstí?“
chci štěstí
„Štěstí není, chceš pěstí?“
šťěstí je našťestí zakázáno
direktním dekretem přímo
od Boha
s poukazem na minulost
s poukazem na pivo a vzpomínky
pečet spadlá z nebe mezi nohy
Země
jemně hloubí nějaký kráter
a já se tam jdu mrknout.

Aha. Je to přesně to
co jsem čekal.
Našťestí nemám padák neboť vím
že do otevřené krajiny padáky
nepatří.

Je třeba utéct revizorům
a padáky nechat v tramvaji.
Jedu-li do otevřené krajiny
nechávám padáky zásadně tam
přes veškeré naléhání rodiny.

Jáchym Topol
(Miluji tě k zbláznění)

SETKÁNÍ S BOHEM

J. C. Klimeš

...Přichází velký obrat, končí status quo hříchem porušeného světa, budoucnost nepatří těm, kdo si odměnu nárokují, ale těm, kteří si v ní ani netroufají doufat:

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšení. Rozuměj tak, jak čteš: není důležité proč kdo pláče, důležité je, že bude utěšen. Ježíš povzbuzuje všechny, kteří mají k pláči důvod – nešťastnou lásku, zklamání, nemoc či hřích, všem, které dusí beznaděj, slibuje „závoj chvály“ a potěšení. Navazuje přítomna /Iz 61, 1nn/ a na rozdíl od proroka se neobrací jen k truchlícím na Sioně, ale rozšiřuje tuto naději na všechny lidi a ujišťuje je vysvobozením z bezútěšnosti světa.

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Země zaslíbená, cíl putování a boje Izraele, symbol pokoje a nové existence u Boha. Izrael v tomto zápase často prohrával, především kvůli svým selháním. Proto Mojžíš prosil „*Nes svůj lid v náručí jako chůva nemluvnátko...do země*“ /Nu 11, 12b/ Tak i my jinak, než jako znovuzrozené děti v náručí Otcově toto dědictví nedostaneme. Ano, někdy je nám tichost zvnějšku vnucená – zacpou nám pusy, odsoune na okraj ať je to ale jakkoliv, Ježíš vyhláší velkou Boží restituci – duchovní i fyzickou: *Nevzrušuj se tedy nad tím, kdo strojí pikle...kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.* /Ž 37,7.8/

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahopřeje se těm, kdo trpí nedostatkem, touží po něčem, co jim chybí. Spravedlnost ve vztazích, ve společnosti, v stvoření, před Bohem. Takových není moc, ale Bůh je na jejich straně, zatím ještě „žízní a hladoví“, ale ze své tísně budou „vytrženi“, bude jim pomoheno /Ž 107, 5.8-9/, ale pozor, Ježíš nás především nemobilizuje k angažovanosti, ale povzbuzuje nás k udržení vnitřního postoje.

Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Opět jednoduché

– ten, kdo jedná milosrdně, s tím bude milosrdně od Boha zacházeno. Milosrdenství Ježíš užívá ve smyslu hebr. *chesed* – solidární, věrné a slitovné jednání, které vychází z rodičovské lásky Boží k nám a k ní se zpátky navrací. Nejhorší trest je, když člověk nemá nikoho, kdo by mu prokázal milosrdenství, kdo by se slitoval nad ubohým /Ž 107,12/. Proto své posluchače Ježíš vede na tuto cestu: *Kdybyste věděli, co znamená: milosrdenství chci a ne oběť* /Oz 6,6/ *neodsuzovali byste nevině.* /Mt 12,7/

Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uží Boha. Paradoxně až teď se dostáváme k osobnímu vztahu s Bohem, protože setkání s Bohem tváří v tvář je cílem náboženské touhy a patří až do budoucího světa /1 K 13,12/. A je založeno na „čistém srdci“ /Ž 73, 1/! A tady nejde o naučené dogmatické formule, vydřené zbožné jednání, ale o celistvé lidi, kteří jsou čistí v jádru své bytosti. V předchozích blahoslavenstvích jde Ježíši o vnitřní nastavení, postoj. Tady se ukazuje, že tyto postoje nutně vedou k setkání s Bohem, protože „očisťují“ srdce až jakoby provokativně bez výslovného vztahu s Bohem, bez praktizované konkrétní náboženské víry. ■

Mahátma Gándhí

DVĚ OTÁZKY NA ANDĚLSKÉ TÉMA

1. PROČ POUŽÍVÁTE MOTIV ANDĚLA VE SVÝCH DÍLECH?

2. JAK VNÍMÁTE POSTAVU ANDĚLA?

MICHAEL VIEWEGH,

spisovatel:

1. Zjevnou inspirací k novele „Andělé všedního dne“ byla smrt mého otce; proč se do knihy dostala ona partička svérázných, leč laskavých andělů, nedovedu vysvětlit.

2. Na anděly v tradičním slova smyslu nevěřím, chápu je spíše jako „síly dobra“ či „pozitivní energii“ která je kolem nás.

PETR PAZDERA PAYNE, spisovatel a výtvarník:

1. Andělé jsou nositeli dobrých inspirací a jako s takovými je třeba s nimi v tvorbě i v životě počítat. To neznamená, že by se postava anděla musela v díle explicitně objevovat. Jejich pravá přítomnost se nutně nekryje s jejich zobrazením. Sám za sebe, co se andělů týče, dávám přednost jejich nepřiznané působnosti. Nicméně téma andělů mě zajímá a líbí se mi např. anděl Paula Kleea či Andreje Rubleva anebo Wendersův druhý film o berlínských andělech.

2. Za nejvýraznější výskyt motivu anděla ve vlastních textech považuji následující větu v jedné ze svých nejstarších povídek: Tušila, že tehdy, když maluje, je svůj, v objetí, či obětí andělů a múz, a cítila se být pro něho nepotřebnou. A potom se mi andělé taky vetřeli do názvu dramoletu Andělé na hlavu padlí.

SLÁVEK KLECANDR, člen skupiny Oboroh:

1. Vzpomínám, ve kterém mém textu se anděl objevil. Vybavuji si teď rychle jen dva. V písničce Anděl (z alba „Noc mořem“) jde o sarkastickou metaforu karikující lidskou tupost směrem k věčnému a čistému. Anděl

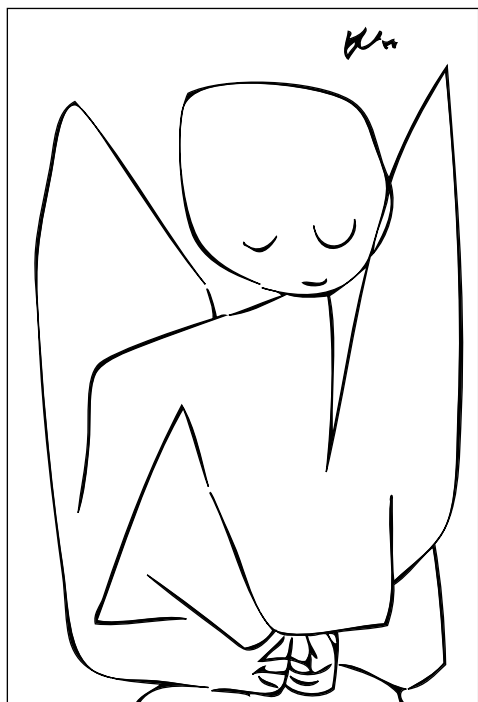
v textu písně Kdesi (z alba „Ve věci probuzení“) odkládá plamenný meč z prahu brány ráje. Už nebude potřeba. To je také myslím dost jasná metafora, tedy nikoli věcný popis reality.

2. Anděly jinak nevnímám jako konkrétní bytosti, tedy jako transcendentní osobnosti se subjektivním vnímáním světa. Anděl – angelus je posel. Posel Boží. Pro mě je to vlastně personifikace živého VZTAHU Boha k člověku.

MICHAL HORÁČEK, textař a spisovatel:

1. Anděl se v mých textech objevuje ode dávna, už na mém prvním autorském albu Potměšilý host byl „Zlatý anděl Gabriel v modrých botách Addidas“. Použil jsem ten motiv, kdykoli jsem chtěl naznačit, že situace vypravěče není banální, ale něčím zvláštní, významná. Anděl je angelos, tedy doslova posel, ale nikoli messenger, který nám doručí upomínku za nezaplacenou platbu, nýbrž zprávu, která nás k něčemu vyzývá, k něčemu, čeho bychom se nenadáli. Příjemce andělovy zprávy je vždycky překvapen, zaskočen tím, že byl jako příjemce takové zprávy vyvolen: Panna Maria podobně jako Sára nebo Prorok Muhammad. Nesní snad každý z nás tajně o takovém vyvolení, který by jeho život postavilo do úplně jiného světla a dala mu zřetelný smysl? Je to asi tehle sen, který mě fascinuje, a proto o andělech občas píšu.

2. Anděla vnímám jako posla. Tím chci říct, že ne jako Boha, plést bychom si to neměli. Anděl nepřináší zprávu ze svého rozhodnutí, ale z pověření vyššího. Protože je to zpráva zvláštního druhu, i posel je zvláštní. Věřím nicméně, že anděl umí pěkně zpívat a andělské kůry jsou nejspíš bezkonkurenční sbor. Kdo ví, třeba si je aspoň někdo z nás jednou poslechně. ■

Paul Klee, Anděl

To se dozvíte, když budete hrát hru na anděly. Nepotřebujete k ní skoro nic, jen ruce, nohy a otevřenou mysl. Hru můžete vyzkoušet doma s rodinou nebo na mládežnické akci (či sami kdekoliv jinde). **Hra na anděly** má dvě úrovně a jen pár velmi volných pravidel. Její hlavní smysl spočívá v tom, že podobně jako andělé prokazujeme někomu dobro, ale nikdo nás přitom nesmí nacytat. Musíme být neviditelní. Vyhrává ten, kdo vydrží určenou dobu (třeba po dobu trvání mládežnické akce nebo doma přes týden nebo celý měsíc) být druhým andělem, ale nikdy se nikomu nepodařilo ho přistihnout při činu.

V první úrovni se na společné hře na anděly domluvíme s nějakou skupinou lidí.

Ve vymýšlení dobra se meze nekladou. Jen musí být provedeno v tajnosti. Znamená to tedy, že někomu tajně vyčistíte boty, že někomu nenápadně strčíte do kapsy čokoládu, že za někoho uděláte nepříjemnou práci, dřív, než se k ní dostane sám, že splníte jeho jen tak během řeči pronesené přání... vidíte, že možností je nekonečné množství. Stačí mít **otevřené oči a uši**.

Originální nápady sami oceníte, až objevíte v zásuvce svého psacího stolu oblíbené bonbony a v kabelce novou propisku. Je také příjemné na dnech mládeže zjistit, že za vás někdo vymyslel a nechal vám v bibli text přímělné modlitby na nedělní bohoslužby nebo že se vám pod spacákem zčistajasna objevila karimatka, i když jste si tu svou zapomněli doma. Ale náladu při špatném dni vám zvedne i malá pozornost jako hezká záložka v rozečtené knize nebo jen nenápadně předaný lístek s povzbuzujícími slovy.

Hra vás naučí vzájemně s ostatními hráči dávat pozor na vaše vyřčená i nevyřčená přání a potřeby. Ale pozor – navzájem nečekáme ani si nevyjadřujeme poděkování. Když cítíme, že bychom chtěli poděkovat, a nevíme vlastně komu – to je chvíle, kdy můžeme děkovat za všechny dary od andělů Bohu, který je všechny za námi poslal.

Druhá úroveň je pro zdatné hráče. Hrát na této úrovni je totiž obtížnější, přitom jen malinko odlišné. Jedinou změnou oproti první úrovni je skutečnost, že o hře víme jen my sami. **Tajné dobré skutky** vykonáváme jen my. Nikdo jiný o naší hře neví a nikdo nám naše laskavosti také neoplácí. I když co vy víte, třeba tu vaši laskavost někdo pošle dál...!

Zdroj: <http://www.moje-rodina.cz> ■

Slovo anděl pochází z řeckého *angelos* (lat. *angelus*), ale obsahově je založeno na hebrejském pojmu *mal'ak*, což znamená posel, Hospodinův nebo Boží posel či poslanec.

Toto poslanectví může mít různé podoby. Většinou jsou to lidé – „boží muži“, proroci, i když nejsou přímo jako poslové-andělé cejchováni. Například onen dumavý velkostatkář Ámos nebo disident Jeremiáš. Může to být kdokoli a cokoli. V roli anděla se ocitla i kouzelná oslice žlízproroka Bileama, která náhle věstecky zahýkala (Nu 22 2 Pt 2). Hagar s dítětem se zjeví anděl, asi poustevník nebo zběhlý poutník, a ukáže jí vodní pramen (Gn 21,17). Nad tím zajásal i klasický slovenský básník. Poslušný otec Abraham chce přinést Bohu lidskou oběť, vlastního syna, ale Hospodinův anděl ho zarazí a ukáže na skopce (Gn 22). Na to si musíš dát drink, když to chceš učíst.

Andělé mohou přicházet ve snu. Tak se stalo Ježíšovu otci, který se vydal do Egypta (Mt 2, 13–15). Aktuálně vystupují i andělé smrti – někdy je to sám JHVJ, který sám udeří na Egypt (Ex 18,4). Anděl odplaty zčervivěl krutého Heroda (Sk 12,33). Židovská druhořadá tradice sugeruje, že skvělý anděl se v nebi vzbouřil a byl svržen do světa pozemšťanů (viz Ježíšův výrok – L 10,18). V poexilní době byli andělé hierarchizováni (podobně jako démoni). Archandělé měli svá jména. Bohem vyvolené Marii se zvěstně zjevil anděl Gabriel (Gabri-EL – Bůh jako rek – L 1,28). Tohoto Posla vrcholných zpráv zmiňuje i apokalyptická část knihy Daniel. Gabriel má prorokovi či zjevovateli vysvětlit obsah a smysl vidění, jímž Bůh oslovil svého posla (Da

8,16). Gabriel je pohotový, rychlý, včasný. Smysl „andělství“ je tedy také v tlumočení (Da 9,21).

Anděly si Izraelci představovali jako mimolidské bytosti, nadlidské, ale ne božské. Židé doby Ježíšovy měli za to, že andělé jsou zbaveni obvyklých lidských potíží, nevstupují do pohlavních nebo přímo manželských vztahů a svazků (Mt 22,30). Někdy jako by to byli boží roboti, nebesští pošťáci; nejsou spasení, ani nespasení. Jsou zřízení a řízení. Nebe budou leda dekorovat. Také Neizraelci měli své dost bohaté „andělské“ představy. Babyloňané vyfantazirovali okřídlená zvířata (keruby a serafy), Řekové měli boha posla Herma. Podobně nakreslené byly služební představy ve starém Egyptě, v Ugaritu i u starých Římanů. Všude se (patrně) jednalo o náhradu někdejšího mnohobožství.

Anděly byli pro „první“ křesťany správcové sborů – to lze ilustrovat oslovením v dopisech sedmi maloasijským sborům (Zj 1–3). Důsažné je „strážné oko“ božích poslů. Samého Boha, Posla poslů, charakterizuje jedinečná ochrana každé doufající duše i každého opeřeného tvorečka: Hospodin tě chrání ode všeho zlého... (Ž 121). Modlitbičku „Andělíčku, můj strážníčku“ vymyslela církevní (byť trochu pokleslá) tradice dobře. Řeknete-li někomu, kdo vám skutečně pomohl, „můj anděli“, je to na místě. V duchu hebrejského myšlení můžeš být i ty, také ty, andělem, kterého poslal Nejvyšší. Máš přece poslání a přinášíš poselství. Celé Evangelium (eu-angelion) – toť šik božích hospodinovských andělů-poslů (Žd 11). Připoj se k nim!

Ilustrace: Anděl, Jan Zrzavý ■

JAK VYPADÁ ANDĚL?

David Navara, nejlepší český šachista

Nevím. Na vzhledu snad až tolik nezáleží. Důležitější pro mě je víra, že existuje vyšší bytost, která mě má ráda a které na mě záleží.

Petr Šilar, senátor

Mám na svém stole obrázek anděla v podání jednoho chlapce z ÚSP Žampach, jako PF na rok 2011. Má krásnou přívětivou tvář a dlouhé nohy. Je to obraz od chlapce, který žije v domově pro méně přizpůsobivé, ale vystihl podle mého názoru svého anděla. Podle tohoto obrázku má mít anděl dlouhé nohy, aby byl rychlý nositel dobrých zpráv. A tak si anděla představuji také, jako nositele dobrých zpráv v kterékoliv době i na místech, kde bychom ho nečekali. Anděl je podle mého názoru téměř vždy nositel dobrých zpráv. Teď jenom, abychom ho vždy rozpoznali.

Fernandez Saez tanečnice, choreografka

Myslím, že mohou mít více podob... nejen, že vypadají jako obrovská záře... plná pokojného a podivuhodného Světla. Myslím, že mohou mít i lidskou podobu a také se mohou procházet mezi námi a třeba jsme je i hostili a neuvědomili jsme si to, jak je napsáno v Bibli. A protože v Bohu a Jeho lásce není žádné omezení, tak věřím, že Bůh své milované může chránit Sám svou neomezenou mocí skrze Anděly a tím se i tak neomezeně projevoval v tom, jak vypadají. Důležitější je, co od Boha Otce přinášejí a proč s námi jsou :)

Mirek Dušín, vedoucí Rychlých Šípů

Připravovali jsme mikulášskou nadílku a andělem byl tenkrát Rychlonožka. Říkal, že na to má obličej. Ale jeden malý ústnatý nezvedenec provětral Rychlonožkovi křídla, a tak mu anděl neanděl stříhнул jednu za ucho, jen to fíčko. Mikuláš (já) nestihl zakročít. Anděl musí nasaďit svá křídla za spravedlnost.

Marie Medková, farářka mládeže

Někdy jako moje starostlivá a milá babička. Jindy jako moje přísná babička. Často jako můj dědeček-zachránce. Ne, že by anděl musel být šedovlasý sedmdesátník. Anděl prostě vypadá starostlivě, přísně nebo se objeví v pravý čas.

Marek Vácha, římskokatolický kněz, moderátor pořadu Tančící skály

To nevím. Létají nám na stropě lechovického kostela a věřím v jejich existenci stejně, jako věřím v existenci létajících luňáků červených a běloskvrnáčů pampeliškových před lechovickým kostelem. A čím jsem starší, tím mi barvotiskové obrázky, jak zachraňují dítka na lávce přes potok, připadají méně naivní.

Slyšela jsem od přátel evangelíků, že jejich andělé jsou nazí nebo bezpohlavní nebo popřípadě obojí – já nevím, na mých andělech není vizuálně nic neobvyklého či nečekaného – neobvyklé je jen to, jak na mě působí. :-) *Magdalena, 20 let*

Naděje s bukovými křídly
Jan Skácel

novému ránu rožnem svíci
je neznámé a nemá tváře
jak anděl v dřevu lípy spící
...a čekající na řezbáře

někdy se anděl na nás hněvá
anděla máme každý svého
a naděje má z buku křídla
a srdce z dřeva lipového
zaslala Rut, 18 let

Ivan Martin Jirous

... A andělíčci přiletí
na čela postýlek.
Vůně dne rozleží se v snech
a s vůní noci promíchány
obalí něžné usínání.
A zahrady se naplní
rosou a milostí.
Svěceným zrním ptáky v hnízdech
andělé pohostí.
zaslal Martin, 45 let

S andělem jsem se jednou setkala. Byl to nenápadný pán, kterého jsem potkala na ulici, když jsem byla v hrozném stresu. Když mě míjel, tak mi jen tak z ničeho nic řekl: „Neboj se!“. Tak mě to vykolejilo, že jsem přestala myslet na nadcházející nepříjemné setkání. Nakonec všechno dobře dopadlo. Andělé asi nemají křídla (i když by se mi to líbilo). Přináší nám zprávu, kterou potřebujeme slyšet (a ta může mít soustu podob). *Katka, 26 let*

soutěž andělská

SOUTĚŽNÍ OTÁZKA

Který švédský fotbalový klub má tento zvláštní míč ve svém znaku?

Výherce získá slevu ve výši sjezdového poplatku na Sjezd (nejen) evangelické mládeže v Jihlavě 30. 9. – 2. 10. 2011.

Odpovědi posílejte do 5. 6. 2011 na adresu bratrstvo@e-cirkev.cz.

MORAVSKOSLEZSKÝ SEM

Vlastislav Stejskal

SEM ČR byl založen 12. 6. 2006.

Organizační jednotka M-SEM byla založena již 10. 9. 2006. Byli jsme tedy první v řadě dalších jednotek, které vznikly časem.

M-SEM má celkem 47 členů a působí na území Moravskoslezského a Olomouckého kraje (Moravskoslezský seniorát). Ve spolupráci s poradním odborem mládeže Moravskoslezského seniorátu pořádáme pro mládež různá setkání, při kterých mohou mladí lidé poznávat hodnoty křesťanství, prohlubovat svůj vztah k Bohu, posilovat se a povzbuzovat ve službě Bohu a bližním. Naše sdružení také aktivně podporuje veškeré dění v seniorátu týkající se práce s mládeží a dětmi a akce pro mládež konané na Travné, které organizuje Setkávání, o.s.

Naše cíle

Smyslem naší práce je především přispívat k tomu, aby se mládež z církve neztrácela, ale naopak, aby se z mladých lidí sborů ČCE i těch, kteří zatím nejsou v církvi nijak zakotveni, stávali plnohodnotní, zodpovědní a aktivní členové církve.

Stanovili jsme si několik cílů, z nichž prioritnější jsou v současnosti tyto čtyři oblasti:

- Podpora mládeží na jednotlivých sborech
- Podpora aktivit seniorátní mládeže
- Duchovní rozvoj a růst mládeže
- SEM jako zázemí pro další aktivity

M-SEM pořádá prozatím tyto akce:

- Volejbalový turnaj SEM Cup
- Seniorátní ples
- Kudy Komenský nechodil
- Seniorátní dny mládeže
- Letní seniorátní týden
- Ostravské listopadání
- VRT – duchovní víkend
- Víkend pro konfirmandy a mladší mládež
- Víkend pro ex-mládež

Dále se snažíme podporovat akce jednotlivých mládeží a to skrze „GRANTI!!! Výzva pro každého“ – což je finanční podpora mládežím, které předloží nejlepší projekt. Tuto nabídku nabízíme zatím jednou ročně. Projekt má sloužit k rozvoji sborových mládeží.

Moravskoslezský SEM

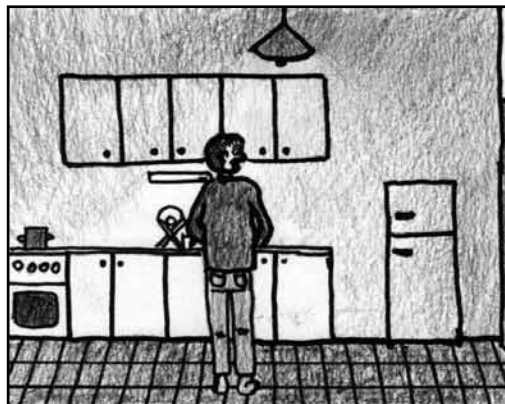
Samostatná regionální jednotka

Předseda: Mgr. Vlastislav Stejskal

Kontakt: www.moravskoslezsky.semcr.cz

vlastislav.stejskal@evangnet.cz

PROČ SES PTALA, KDY ZASE
POJEDU DO BRNA?

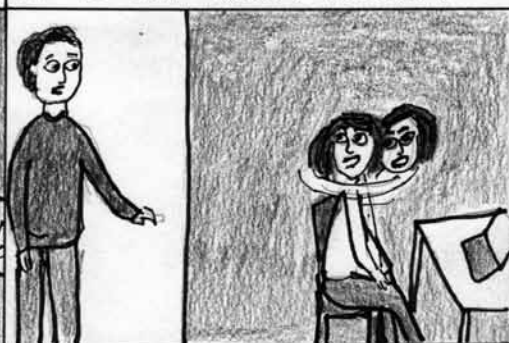
NO... EHM...
CHCEŠ SLYŠET PRAVDU?

RADŠI NE... MICHAL SE TĚ PTAL,
JESTLI BY TU MOH' NĚKDY PŘESPAT?

HONZA SE TĚ PTAL, JESTLI
BY TU MOH' NĚKDY PŘESPAT?

COŽE??? NEE!

NEEEE!

TAK
TO MI
TU
PRAVDU ŘÍCT
MŮŽEŠ.

DOSTALA JSEM HROZNOU
CHUŤ NA LASAGNE A CHCI

JICH SEŽRAT PLNEJ PEKAČ,
TAK SONDUJU, KDY TO BUDE MOŽNÝ!

ŘEKL A BYLO SVĚTLO

Jan Zálešák

ZASE GRILUJEME?

Proč mají lidé v severských zemích deprese? Proč jsou svíčky či západ slunce romantickou záležitostí? A chcete znát trik na odehnání únavy při dlouhém nočním učení? Tak čtěte dál.

Má-li se mluvit o světle, oku, vidění a o všem s tím spojeném, je třeba prvně zmínit Stvořitelův nápad, který je nám všem neodmyslitelný - to, že nás nechal vyvíjet se po desetitisíce let pod sluneční oblohou. Z tohoto stvořitelského záměru se pak odvíjela naše adaptace na sluneční světlo a jeho pravidelné rytmy.

Určitě víte, že máme v oku tyčinky a čípky, díky kterým registrujeme světelné podně-

ty. Byl objeven i třetí druh receptoru. Ten je citlivý na modré světlo a v našem těle upravuje vylučování hormonu melatoninu a kortizolu. Melatonin je produkován, když náš zrak registruje tmu, šero a barvy, kde se nenachází modrá složka světla. Pralidé choulící se u ohně právě takové podmínky měli, a tak i v nás je geneticky zakódováno, že při slabém žluto-červeném osvětlení se cítíme v bezpečí. Oproti tomu zde máme hormon kortizol, který stimuluje lidské tělo k aktivitě a bdělosti. Ten vzniká na základě vjemu modrého světla, a i proto je dů-

ležitá mít možnost žít v takovém prostředí, kde je nad hlavou modrá obloha. V severských zemích, kde je dlouhodobě šero, podmínky podporující tvorbu kortizolu chybí, a lidé trpí depresemi. Proto se zde zavádí „léčba světlem“.

Pokud jste tedy večer unaveni u učení, můžete to vhodnou volbou osvětlení zvrátit: nahradit žárovku zářivkou, či ještě lépe bílými diodami, které mají velký podíl modrého světla. Nejlépe pak můžete své tělo nabudit modrou světelnou dekorací. ALE POZOR!!! Nezapomeňte také pořádně spát a občas si udělat hezký večer při svíčkách! ■

HLEDÁME dobrovolníky k dětem s postižením

NA LETNÍ TÁBORY a NA RODINNÉ REKREACE S DĚTMI S POSTIŽENÍM

V TÁBOŘE J. A. KOMENSKÉHO V BĚLČI NAD ORLÍCÍ

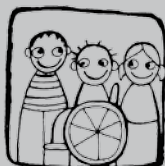
V TERMÍNECH: 2.-9.7.; 16.-23.7. a 30.7.-6.8.2011

Chcete strávit o prázdninách smysluplný týden, kde můžete uplatnit svoje schopnosti a vůli pomáhat? Nabízíme dobrovolnickou službu pro děti s postižením na letním táboře.

Díky Vám budou moci děti s postižením prožít týden plný neobyčejných zážitků a jejich rodiče si budou moci odpočinout. Přihlaste se, přijďte a navažte nová přátelství.....

Pobyt a cestovné Vám bude hrazeno. Možnost započítání do školní praxe.

Přijímáme zájemce ve věku od 16 let. Instruktaž 7. května v Brně. Po přihlášení dostanete informace. Vyplněnou přihlášku zašlete na adresu: ČCE, Ústřední církevní kancelář, Oddělení výchovy a vzdělávání Jungmannova 9, pošt.př. 466, 111 21 Praha 1, tel. 224 999 234/233, vychova@e-cirkev.cz Informace tamtéž. UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK JE 15. dubna 2011

MŮJ „VEČER TŘÍKRÁLOVÝ“

Marie Trauškeová

předávání cen

S radostí otiskujeme povídku Marie Trauškeové, studentky 3. ročníku střední odborné školy sociální Evangelická akademie v Praze 4 na Spořilově. Povídka vítězila v literární soutěži „Svatá Anežka Česká – vznešená dcera rodu královského, slávou světa pohrdající“, kterou pod záštitou biskupa Mons. Františka Václava Lobkowitze pořádala Střední pedagogická škola a Střední zdravotnická škola sv. Anežky České v Odřách. Soutěže se zúčastnili studenti a studentky všech středních církevních škol v České republice a soutěžili ve dvou kategoriích: próza nebo poezie. Za svou povídku Svatá Anežka Česká – vznešená dcera rodu královského, slávou světa pohrdající aneb Můj „Večer tříkrálový“ převzala Maruška ocenění z rukou bývalého ministra školství Prof. PhDr. Petra Piňhy, CSc.

Svatá Anežka Česká – vznešená dcera rodu královského, slávou světa pohrdající aneb Můj „Večer tříkrálový“

Praha 6. 1. 2011

Je pozdní večer Tří králů – Vánoce končí, venkovní výzdobu z oken a dveří jsme odpoledne sundali. Pěkně jsem při tom profoukla, a tak se jdu vykoupat a spát. Ještě jsem chtěla napsat tu Anežku, ale moc mě nenapadá, kudy do toho... jde na mě taková únava...

Praha 6. 1. 1236

Ráno jsem vstávala brzy – ještě byla tma. Pečlivě jsem složila dohotovené vyšívvané stuhy a zabalená do vlnáku jsem se vydala z Havelského města k Juditinu mostu za paní hofmistrovou, která si vyšívky objednala. Dobře jsem pochodila, moje práce se líbila, dostala jsem po zásluze zaplacenou. Z mlžného oparu se probudil krásný zimní den, a tak jsem se rozhodla pro delší zpáteční cestu kolem vody. Podél Vltavy všechno jiskřilo jíním – bylo to nádherné. Ruch města jsem nechala za sebou v uličkách a vychutnávala jsem si samotu. Moji sváteční náladu však záhy narušil pocit, že mě někdo sleduje. Bohužel to nebylo zdání – sotva pár metrů za mnou se loudali dva výrostci – možná mého stáří. Tvářili se vyzývavě, hrubě a hloupě. Zrychlila jsem krok, ale vnímala jsem, jak se jejich nabubřelý smích a drzé poznámky stále více přibližují. Bylo pozdě vrátit se zpět, kolem kromě nich nebylo živáčka – šlo jen jít pěšinou těsně podél břehu lemovaného ledovou krustou.

„Hej, holka, co máš v tom košíku?“ slyším těsně za sebou. Zprudka se otáčím, abych těm drzounům řekla něco pěkně od plic ... šlapu do prázdna, noha ve volném střevíci mi klouže po zledovatělém kraji a já padám po zádech do ledové

vody. Na okamžik cítím kluzké dno pod nohama, snažím se něčeho zachytit, ale silný říční proud si mě podává jako lodičku a já jen cítím, jak je má teplá rezná sukně těžší a těžší. Tisíce jehel probodávají mé tělo, strašně to bolí, před očima se mi tmí a nad vodou se vzdáleně nese „hloupáááá....honemmm pryččč...“

...

Pálí, celé tělo mě pálí – zase ty tisíce jehel a za očima rudo. To je Peklo – nebo kde to jsem – a jak dlouho tu jsem? Červená clona se neochotně a na kousiček rozestoupí a já vidím vysokou klenbu a slyším tichá slova – je to modlitba – jsem tedy v chrámu? Slova vycházejí z jemných rtů asi třicetileté ženy v černém – nad bílým límcem ušlechtilá tvář. Zachytila můj nepatrný pohyb a obrací ke mně oči – laskavé, vědoucí, hluboké... tak hluboké, že se v nich topím, vše se znovu zahaluje do temně rudého sametu, kamsi se propadám...

...

Probouzím se z těžkého snu – ta klenba – to už jsem někde viděla. Vysokým úzkým oknem sem dopadá denní světlo a pár paprsků zimního slunce. Ležím v dlouhé úzké místnosti na pryčně zabalená v houních, kousek vedle mě na dřevěné židli sedí postava v černé kápi – jinak nikdo. Zkousím se pohnout – postava ožívá. Zpod kápě na mě zvesela kouká milá okrouhlá tvář.

„Pánu Bohu díky. No tys nám dala“, říká s něžným úsměvem. Snažím se promluvit, chci se zeptat na tolik věcí, ale mám dočista strnulou a vyschlou pusou.

„Už jsme přestávaly doufat. Starší sestra u tebe proseděla čtyři noci...“

„Kde ...“ vypravím ze sebe, ale smavá ústa už znovu spouští úlevný příval vět.

„Jsi u nás – v klášteře na Františku. Jsme klarisky – já jsem sestra Beata.“

„Starší sestra ...“ opakuji ztěžka.

„Ano – je to naše matka představená. Ve své skromnosti se zřekla toho titulu – nechává si říkat starší sestra a slouží nejobětavěji z nás všech...je tak úžasná a vzorem pro nás všechny.“

Dávám si dohromady střípky z toho mála, co vím. Na Františku – no ovšem – špitál – to tedy musí být Anežka z královského rodu – dcera krále Přemysla Otokara a sestra našeho krále Václava. Lidé o ní mluví jako o světici – no aby ne, když místo života princezny v teple a přepychu zvolila službu Bohu a ve špitálech pomoc nejchudším z chudých.

„A kde jsem se...“

„No jistě – jak ses k nám dostala? Štolba od křížovníků tě z mostu ve vodě uviděl, snad se i on s pomocí Boží ze svého prochladnutí uzdraví. Z vody tě vytáhl a na rukou zmrzlou na kost přinesl.“

Slyším blížící se hbitý klapot bot. Vysoké dveře se otevírají a v nich stojí mně povědomá žena. Není až tak vysoká, jak se mi původně zdála, její postava je štíhlá, souměrná, tvář oválná a krásná. Poznala bych, že je to princezna? Že je tak urozená, vzdělaná a původně vychovávaná, aby se stala jednou z prvních dam světa? Že se toho všeho vzdala, aby mohla vykonávat všechna svá dobrodini? Ne, rozhodně bych to nepoznala. Jen její laskavé oči poznávám, když ke mně vlídně praví: „Plaváček už doplul mezi nás živé, jistě máš hlad, děvenko. Sestro Beato, doneste, prosím, teplou polévku.“ Ještě se na nás obě usměje a odchází. Sestra Beata na chvíli odbíhá a zanedlouho už přede mne pokládá misku husté a voňavé polévky. Teprve teď si uvědomuji svoji slabost a neúprosný hlad. Ruka se mi chvěje, a tak se sestra Beata chopí lžíce a začne mě pomalu a trpělivě krmit

Svatá Anežka ošetřující nemocného, Národní galerie Praha, neznámý mistr 1482

jako malé dítě.

...

Je jaro. Jaro léta Páně 1236. Čekám před rajsskou zahradou na sestru Beatu. Košík mám plný jarních bylin – podbělu a devětsilu, také vrbové a březové kůry a prutů s ještě nerozvitými topolovými pupeny. I rajská zahrada se zahalila do svěže zeleného hábitu, panuje zde ale dočista jiný řád. Poklid na okamžik vystřídá hbitý klapot – sestra Beata mě vesele vítá a vděčně přebírá koš s bylinkami. Mám ji ráda jako vlastní sestru. Tolik mi pomohla a tolik jsme toho spolu v době mé nemoci napovídaly. Ano, byly i chvíle, kdy jsem opravdu vážně přemýšlela, jaké by to bylo, stát se řádovou sestrou. Když už mi bylo lépe, občas jsem mohla nahlédnout, jaké to je, starat se o nemocné, bezmocné a různě postižené lidi. Chtěla jsem pomoci, alespoň trochu vynahradit jejich péči o mne. Starší sestra Anežka se stala i pro mne vzorem. Často jsem se však cítila tak nesmírně slabá v boji s lidským zoufalstvím, neštěstím, bídou či

neznalostí. Kde sestry berou stále svoji sílu, vyrovnanost, laskavost a trpělivost? Já vím, ve víře, kterou neustále utvrzují. Ta je naplňuje tou bezbřehou energií a láskou. Skláním se před nimi, obdivuji je za to – o to víc, že vím, že sama na to nemám. S pocitem lehkosti odcházím do jarního města a všemi smysly vnímám jeho tep. Všechno se probouzí a já se tolik raduji ze života a ze všech krás světa.

Praha 7. 1. 2011

Něco drsného a mokrého mi masíruje oko. Druhé oko otevírám pro jistotu jen na škvírku.

Je ještě tma, stěží rozeznávám siluetu fenky Arlin, která potěšena svým úspěchem stojí nade mnou, líže mi oko a mocně máchá huňatým ocasem. Otevírají se dveře a mamčin hlas říká: „Hopla, vstávej lenochu, vytažám tě za nochu :-D.“ Nemohu uvěřit té tmě, té zimě venku a faktu, že musím vstávat do školy. Ještě jako omámená si v duchu přehrávám film svého nočního snu – své Prahy třináctého století.

Díky, Anežko.

PŘEDPOSTNÍ ZAMYŠLENÍ

Jiří Nečas

Na popeleční středu, tedy letos 9. března, začíná postní období. Jako část církevního roku je bereme na vědomí, avšak často si nevíme rady, jak je "postně" prožít. Tradiční púst od masa je při různých formách stravování mimo domov někdy těžko uskutečnitelný a kromě toho dnes mnohdy bývají bezmasá jídla dražší než jídla masitá. A i když je pravdou, že rostlinná strava "přetransformovaná přes prasátko" je neefektivní, že získávání potravy chovem zvířat pro maso představuje zbytečné zatěžování životního prostředí a kromě toho bývá spojeno s utrpením zvířat, vztahovat púst jen na oblast přijímání potravy by dnes jeho ideu příliš zužovalo. V minulosti byla potrava, ať již pro lidi či pro zvířata, hlavním zdrojem mechanické energie. Až na nějaká ta vodní kola a plachetnice využíval člověk buď vlastní energii nebo energii trakčních zvířat (koní, oslů, velbloudů, psů atd.). Dnes je situace podstatně jiná. Zvláště výrazně si to můžeme uvědomit v dopravě.

V osobní praxi jednotlivců a rodin velice často má mimořádnou roli osobní auto. Používá se, aniž by se uvažovalo, zda je jeho užití racionální. A na ohled vůči životnímu prostředí se zcela zapomíná. Často, velice často by to šlo bez něho. Což přijmout postní období jako výzvu a zkusit je nechat v garáži, případně podle vlastní situace aspoň jeho užívání výrazně omezit. Bylo by to užitečné hned z několika důvodů. Především by to znamenalo ohleduplnější chování k životnímu prostře-

dí. A třeba by to nebylo jen na omezenou dobu postního období. Životnímu stylu bez auta lze přijít na chuť, ať již znamená příjemnou procházku, radost z jízdy na kole či příležitost k četbě (nebo i k setkáváním s druhými lidmi) v hromadném dopravním prostředku. A k tomu přistoupí i zlepšení vlastní fyzické kondice spojené s příjemným vědomím zdravějšího (pro sebe i pro okolí) životního stylu. A osvobození od auta může připomenout další

stinné stránky automobilismu; nejde jen o spotřebu energie, ale i o mrtvé a těžce raněné na silnicích (nejen lidi, ale i zvířata), o hodnotu vzácné půdy, která se obětuje rozšiřování silniční a dálniční sítě, o nezdravý hluk v okolí silnic, o stresové situace v místech velké dopravní zátěže, o nedostatek fyzického

pohybu při nadměrném užívání auta.

Autopúst (autor se za tento termín omlouvá všem čtenářům s vytříbeným jazykovým citěním, ale nemaje k dispozici srozumitelný a stručný termín lepší, kapituluje a používá jej) může pomoci plně prožít postní období, uvědomovat si jeho smysl a během něho se připravovat na Velikonoce, na svátky, které zřetelně svědčí jak o hlubokém smyslu oběti, tak o vítězství života nad smrtí.

Ekologická sekce České křesťanské akademie, Poradní odbor pro otázky životního prostředí při SR ČCE a Česká křesťanská environmentální síť zvou: připojte se k pústu od aut, ať již úplnému nebo částečnému. ■

ZAPOMEŇTE NA VÁNOCE A VELIKONOCE!

EU DIÁŘ PŘEKVAPÍ ;-)

Evropská unie vydala diář pro rok 2011 pro studenty středních škol v Evropě. Dostáváš ho zadarmo už od roku 2003. V diáři jsou uvedeny židovské, hinduistické, sikhské, muslimské a dokonce čínské svátky. JENŽE! Křesťanské svátky – zejména Vánoce a Velikonoce – nejsou uvedeny vůbec! Evropská komise vyjádřila lítost a označila tuto skutečnost za „politováníhodnou chybu“. Co za tím stojí? E-bulvy pátraly!

CO NA TO KOMISE?

„Vycházeli jsme z toho, že se veřejně ke křesťanství mladí lidé nehlásí. Sikho- vé, muslimové a další vyznání otevřeně o své víře mluví! Řídíme se sociologic-

kým průzkumem. Křesťané nechtějí být vidět a my jim vycházíme vstříc. Nevím, proč se čílí,“ řekl exkluzivně pro náš list člen komise. Jiný dodává: „Křesťanské hodnoty nejsou dnes prioritou. Láska – víra – naděje? Vztah? Zamyslete se, jestli není lepší věřit v peníze než v Boha. Ostatně, křesťany lze snadno umlčet a jistě to nechají plavat. O ostatních vyznáních si nejsem tak jist, proto jsem rád, že jsou v kalendáři uvedeni.“

A CO NA TO ČCE?

Synodní rada Českobratrské církve evangelické věc komentovala takto: „Tento nedostatek, dokreslující – nikoliv poprvé – jistou míru lhostejnosti a sekularizace, lze vyvážit především soustředěním na zvěstování evangelia a zdůrazňováním přínosu následování Ježíše Krista pro život člověka.“

A CO NA TO TY?

Máte něco do e-bulev? Pište na e-bulvy@centrum.cz!

JAKO ANDĚL JSEM HRÁLA ČÍŠNÍKA

Dnes jsi úspěšnou herečkou, byl to tvůj dětský sen?

Ne, já jsem vůbec netušila, že bych se mohla stát herečkou a že to může potkat holku z Hodonína. Nikdy jsem k tomu nebyla vedená. Až na střední škole jsem se setkala s ochotnickým souborem – Divadlo skleněných bublin, který vedli tehdy dva múzou políbení pánové, kteří psali autorské věci, a ti mi v tom třetíáku dali najevo, že bych nějaké nadání mohla mít a že bych měla přijímačka na JAMU zkusit.

Získala jsi Thálii 2008 za roli Maryši ve Zlínském divadle. V herecké kategorii není obvyklé dostat Thálii v tak mladém věku. Jaké jsi měla pocity, když zaznělo tvé jméno?

Měla jsem spíš takový pocit olympijského vítěze, který doběhne do cíle, takové to jo!!! Vlastně se ti tam mísí pocity, že musíš vyjít na jeviště před ty,, bardy divadelní“ a máš trochu trému a chceš poděkovat všem. A to ti přijde hloupé a stejně to nakonec uděláš. Je to cítit štěstí a zadostiučinění a bylo hrozně příjemné, že tam byla celá moje rodina.

Ve Zlínském Maryše nezazní ten všem známý dialog o kávě od Žida. Jaký je na to tvůj názor? Pokládáš to za nutnou úlitbu politické korektnosti?

To nebude politická korektnost. Tam šlo o jednu normální a obyčejnou věc, že to je tak zprofanovaná věta, že kdybychom ji tam nechali, tak už slyším, jak to u diváků šustí. Jde o vážnou scénu na závěr, ale bohužel je tolikrát zesměšňovaná, že jsme se pokusili udělat tak, aby si divák nepřipomněl žádnou parodii.

Ve Zlíně jsi pracovala s Dodo Gombárem, který Tě později přijal do angažmá ve Švandově divadle. Máš pocit, že jste na sebe nějak napojeni, že jste si blízcí? Určitě jsme si blízcí, ale ne stejná krev, každý jsme jiný. Dodo mi ukazuje nový pohled na život a na svět. On mě bude vždycky

fascinovat. Je to strašně chytrý a vzdělaný člověk, který nemá zapotřebí se někomu zalíbit, vnucovat.

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

Velmi zvláštní, protože moji rodiče nejsou věřící, ale jako nejmladší ze sourozenců jsem často přespávala u babičky, která věřící byla. My dvě jsme měly takový ten Babčkovsko - Barunkovský vztah. Nikdy mi křesťanství nevnucovala, ale o Bohu mluvila a s ním žila, že bylo přirozené, když se ona modlíla, tak já jsem se tu modlitbu taky naučila. Přišlo mi samozřejmě, že Boha požádáte, poděkujete a s ním usínáte i vstáváte. Měla jsem v životě takové období, kdy jsem se Bohu nebo spíš křesťanské víře přibližovala. Bylo to na střední škole, když jsem začínala hrát divadlo a později i na JAMU.

Ale upřímně řečeno, neprošla jsem si katechismem, tak si Bibli vykládám po svém a některé věci mně vadí. Kostely, jako místa, kde ten Duch dýchá, mě přitahují. Když však jsem na nějaké mši a slyším kázání, tak mě některá přikázání a poučení popudí. Nejsem pokřtěná, ale ve vyšší moc věřím.

Chodíš jen do katolických kostelů nebo i do jiných?

Samozřejmě i do jiných a evangelická církev je mi asi bližší, taková lidštější, ale je mi vcelku jedno o jaký chrám Boží se jedná. Tím, že se tam lidé chodí zastavit, poděkovat, požádat a zpytovat, setkat se spolu i s Bohem, mají tato místa neobyčejnou atmosféru.

Ve filmu Sněžná noc hraješ manželku evangelického faráře. Jak na tu roli vzpomínáš?

Moc hezky, Lena je taková čistá duše, která se svého muže nechtěla vzdát a nevzdala. Věřila v jeho dobro, i přestože se zamíloval do jiné ženy. Ona prosila Boha i jeho, ať se jí vrátí, a svou láskou ho dostala zpět. Křehkost, čistota, krásný...

Toto vydání se zabývá fenoménem andělů. Hrála jsi Gabriela ve Faustovi. Jak ses cítila jako archanděl?

Hezky (*smích*). Ona je to samozřejmě jenom role a my archandělé jsme byli vlastně číšníci, kteří když bylo něco potřeba, tak to upravili. Nechci to nějak zveličovat, nebylo to o Gabrielovi. Spíš jsem si to užívala v té trojici s Helenkou Čermákovou a Zdeňkem Julinou, v nadhledu, kdy jsme pozorovali ty lidské osudy a bavili jsme se nad tím a někdy pomohli. Byl to vlastně takový trošku jiný pohled na svět. Kdybychom se všichni chovali jako andělé, bylo by to hezký.

S anděly ses setkala také jako Ester v divadelní hře Andělé všedního dne. Jací byli zlíšší Andělé?

Tady to byli spíš takoví dobří lidé. Ester, to byla jedna z mých nejtěžších rolí a bylo hezké, že ti to andělé, kteří jsou blízko smrti, lidem přinášeli laskavost – to je asi příznačnější slovo než láska. Andělé všedního dne – vlastně by to mohli být jen dobří lidé, kteří nám pomáhají v maličkostech.

Je to i tvůj pohled na anděly?

Já mám takového svého anděla tu babičku, která už odešla a vím, že se za nás vždycky modlíla. Občas mám takový pocit, že teď teprve vidí jak žijeme a určitě se za nás přimlouvá.

Ester se vyrovnává se smrtí nejbližšího člověka. Jak se vyrovnáváš se smrtí? Mluvíš o babičce. Jak si vnímala její smrt?

Paradoxně velmi dobře. Protože já si vždycky myslela, že to pro mě bude hrozné, když mi babička zemře. Moje máma se o ni starala, protože už byla hodně nemocná a bylo to pro obě velmi vyčerpávající. Já jsem byla zrovna s kamarádkou v Itálii a byli jsme v chrámu svatého Mikuláše v Padově. Tehdy jsem si přála, aby to máma zvládla a aby to s babičkou bylo dobrý. To bylo ve čtvrtek večer a babička ve čtyři ráno v pátek zemřela. To ráno jsme se šly podívat na východ slunce k moři, byly jsme tam okolo té čtvrté hodiny a nic jsme neviděly, protože slunce vyšlo na druhé straně někde mezi barákama. A my si řekly, že ten východ vlastně nebyl. Když mi to máma volala, plakala jsem a smála se zároveň.. Máma vyprávěla, jak babička za ní přišla asi ve tři a ona ji umyla, převlékla a byli s tátou s ní, takže to vlastně byla moc hezká smrt. A v tom to je, pokud člověk odejde takhle přirozeně, je to vlastně hezký. A vlastní smrt? Co já vím, jak bych byla silná, kdybych věděla, že je to za chvíli? Někdy má člověk takový obavy a pak si říkám, zaplať pán Bůh, že jsem měla doposud krásný život a samozřejmě bych ho chtěla žít dál, je ještě spousta věcí, co bych chtěla zažít.

foto: web Švandova divadla ■

PANE BOŽE, VYGUMUJ TO!

Marie Medková

Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků; bylo jich totiž mnoho mezi těmi, kdo ho následovali. Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ Bible, Marek 2

Na pouti jsem koupila pryž (novočesky gumu) ve tvaru kříže. Růžovou a modrou s kulatými rohy. Vidím za tím touhu. Pane Bože, vygumuj to! Kříž vymaže tvé hříchy. Vymaže, jaks ublížil druhému. Jak on ublížil tobě. Jak sis ublížil sám. Budeš čistý list. Kdyby to tak šlo. Vrátit věci do „předtím“! Kdyby... Jenže to nejde.

Měly by se spíš prodávat náplastí a obvazy ve tvaru kříže. Na rány bys mastí kreslil kříž. Protože Kristova smrt tě s hříchy spíše smiřuje. Kristova smrt je léčí, stejně jako léčí jeho živá přítomnost. Hojí. Síla jeho lásky udělá tlustou čáru. Čo bolo, to bolo. Ale negumuje. Nezmizíkuje. Po hříchu zůstává jizva. Tu si neseš i jako zahojený.

Co je na tom dobré? Kdyby sis toho hříchu nebyl vědom, opakuješ ho. Můžeš dát jasně najevo své „NE“ k zhoubným návykům, které rozvracejí to dobré v nás a okolo nás. Tak by se dal popsat „hřích“.

To špatné, co jsi zažil, je bolestná, ale přesto jistá výbava pro život. A je v tom i trocha připomínky – „buď pokorný, i tys byl hříšník a sám ses z toho nedostal“. Hřích gumou nevygumuješ. Víš, co opravdu nechceš. Možná už víš, co chceš. Žít dobře pro sebe i pro druhé.

Foto: Eva Medková

DAN BÁRTA & ROBERT BALZAR TRIO

Kolja Ivaskiv

Znáte Dana Bárta, ne? Možná „*When I am standing on my head, you are crazy smiling...*“, hudební téma Snowboardáků. Nebo méně známé a nemainstreamové alternativní jazzárny (které mám moc rád) s kapelou **Illustratosphere** – „Mezi nebem a peklem je zem, jak má ráda,...“ (píseň Etnika et Nikola, album Entropicture). Někteří si možná vybaví jeho rockovou podobu v kapele Alice. Někteří možná vzpomenou, že tento pěvec ztvárnil roli Jidáše v muzikálu Jesus Christ Superstar. A vy, příznivci funkky a disco groove, určitě víte, kdože to zpívá „Jsem totiž Slim Jim...“ na desce **Sexy Dancers** z konce devadesátých a kdo vypráví o životě povalečově v písni Jsem pohodlný od **J.A.R.** ...

No, a znáte Roberta Balzara? To už, předpokládám, bude těžší. Tento basista velí tónům baskytary a kontrabasů taktéž ve vícero projektech. Mimo vlastní trio slyšíme jeho baskytarové funkky linky, stejně jako Bárta, v kapele J.A.R.. Zároveň je členem Illustratosphere (zase s Bártou), a vlastně taktéž zbytek jeho tria, Stanislav Mácha (piano) a Jiří Slavíček (bicí).

Oba tito umělci vypadají takhle velmi atraktivně. Dělají hudbu i společně a to v parádních kapelách. Ovšem před nedávnem se pustili do odvážného projektu. Vzali 12 srdcovek a ztvárnili je akusticky. A o tom bych

vám chtěl povědět, protože mám za to, že vzniklo jedno z nejlepších alb nedávno uplynulého roku 2010.

O co vlastně jde? Dan Bárta a Robert Balzar Trio natočili desku **Theyories**. Je to jak už jsem naznačil výběr skladeb jim blízkých, ovšem ne vlastních. Je to taková fúze jak interpretů, tak žánrů.

Peckou kapely The Police – *Spirits in the material world* začínaje, chorálem z 13. století konče, nám toto kombo nabízí vynikající zpracování známých věcí, které mnohdy výrazně hýbaly s žebříčky světových hitparád. Když se tak dívám na jména těch kapel, které jsem vypsal ke každému z pánů, a mrknu na album *Theyories*, vidím nějaké podobnosti. Řek bych například, že Bártovo rockové období s kapelou Alice se parádně odráží v *Beating around the bush* od světoznámých AC/DC. Baladnost a jazzovost, typickou pro *Illustratosphere*, zase nalézám v *No Quarter*, v originále od **Led Zeppelin**, a v *Brother wolf and sister moon* od The Cult. Funkovej vliv jasně vidím v *Too young to die* od **Jamiroquai**. ...

Ale ono to není všechno. Podstatné je zmínit to, že všechny skladby na albu jsou v akustické podobě! A byť známe AC/DC jako tvrdáky s elektrickéjma kytarama, jejich *Beating around the bush* má stejnou sílu a nářez v duu kontrabas – zpěv! Stejně tak *Jamiroquai* vůbec nepřišli o groove tím, že zakustičněli. Chorál ze 13. století (O maria o felix puerpera) byl sice akustický vždy, ovšem s piánem, basou a bicími nám nabízí zase jinou podobu zpracování krásné staré hudby. ...

Album *Theyories* a vůbec projekt Dan Bárta & Robert Balzar Trio přináší písně sice už hrané, ale v podobě, kterou myslím ocení i nejskalnější fanoušci kapel, které jim posloužili jako předloha. Je vidět, že se Bártova hudba někam vyvíjí, roste. Řekl bych, že je velmi vzrostlá. ■

DOTEK ANDĚLA

poctivý andělský recept

SUROVINY

listové těsto (půl balíčku cca)
1 kg tvarohu, ideálně ve vaničce
6 vajec
40 dkg cukru
20 dkg polohrubé mouky (část můžeme nahradit hladkou)
2 vanilkové pudinky
citrónová šťáva a kůra
vanilkový cukr
trochu prášku do pečiva

POSTUP

1. Listové těsto (nebo těsto na crosissantsy) rozválíme (nebo koupíme rozválené) a předpečeme 7–10 min (dle trouby) na 180 ° C.
 2. Na těsto rozetřeme tvarohovou náplň: tvarohy se dvěma žloutky, asi 20 dkg cukru nebo prostě dle Vaší chuti, pudinky, citrónovou šťávou a kůrou. Je-li tvaroh hustší, přidáme mléko, z vaničky je akorát. Opět 7–10 minut předpečeme.
 3. Ušleháme 6 bílků, přišleháváme zbylý cukr, 4 žloutky, „zabalíme“ mouku s trochou prášku do pečiva. Natáhneme na tvaroh, uděláme podélné rýhy (na délku) třeba salátovou vidličkou nebo zubatou stěrkou a dopečeme cca 15–20 min.
 4. Posypeme moučkovým cukrem, krájíme vychladlé. Čerstvé je křupavé, nadýchané, andělské. Druhý den hutné a vlhké, ale taky moc dobré.
- Recept lze přizpůsobit, jde jen o nápad na vrstvy. Můžou tam být rozinky, nahoře třeba mandle... Prostě podle Vás.

kalichovka

Eros.....těla, přátelství.....osobnosti.

C.S.Lewis, spisovatel 1898–1963

1	2	3	4	5	6	7	8

1.hlavní jídlo dne; 2.moravská metropole; 3.vojenská aliance; 4.prorokyně (Lk 2,35); 5.manželka; 6.radioaktivní hornina; 7.trávidla; 8. ráj

A DEAR, DEAR FRIEND

Lisa Teresa

I couldn't find this dear angel the whole Christmas season.

I looked **several** times in the box with the window candles – I didn't see it. But not it – him. This angel is a he, not like the female-looking ones we see today, with gorgeous robes and flowing hair. This one looks like a young man, not flowing, but **STILL**. Serene. It's comforting to see him. How I missed him!

We've always had him in the family – I don't remember otherwise – so I guess he's from the 60's, or maybe even the 50's? I don't know much about the history of plastic. But I really felt his absence this year, and was afraid he had disappeared by mistake.

He's electric – he plugs in, with a night-light bulb inside.

I was putting away some extra bulbs the other day, and there he was, in the box with the electric candles where he was supposed to be! **I was so relieved!** He wasn't lost after all. He looks quite different with his light on. But he always has that **stillness**.

Psalm 46, verse 10 – "Be **still**, and **know** that I am God."

He's still. He knows.

Lisa Teresa is a Roman Catholic woman, who is **searching for a balance** in her house when she is not working in a library, and documenting her life on her blog. <http://searchingforabalance.blogspot.com>

SLOVNÍČEK

window candles – zde: elektrická svíčka do okna

it is a he / a she – obrat, který se používá např. o zvířatech, chceme-li vyjádřit, jakého jsou rodu

gorgeous robes and flowing hair – nádherné roucho a vlající vlasy

serene – mírný, klidný, vyrovnaný

I guess – hádám, domnívám se

60's, 50's (fifties, sixties) – 50., 60. léta

He plugs in – je na elektřinu; má kabel, který se strká do zásuvky

night-light bulb – malá žárovka, která se zapíná v noci

the other day – jednoho dne; tuhle

I was relieved – ulevilo se mi, oddechla jsem si

stillness – klid

to search for balance – hledat harmonii (zde s členem, tj. v konkrétních věcech)

Připravila Hana Běťáková, foto Lisa Teresa ■

MLÝNSKÉ KOLO V SRDCI MÉM

Ester Hubená

Nové album Hany Hegerové není až zas tak nové, jsou na něm písně, které Hana Hegerová na koncertech zpívá již několik desítek let. Původně francouzské šansony s českými texty ale poprvé nahrála na CD a dosahuje tak úctyhodného počtu 22 nahrávek. Každá z nich obsahuje písně, které v sobě mají nezaměnitelnou šansonovou atmosféru. A tahle atmosféra se objevuje i spolu s otáčením mlýnského kola v srdci Hany Hegerové.

Hegerová je již jednou z legend českého šansonu, vždy dokázala v interpretaci svých písní skloubit zpívanou jemnost a romantiku s někdy až palčivou hořkostí už jen odříkaných veršů. A toto své nadání uplatňuje i na tomto albu, zejména v písních Tak už bal, Mlýnské kolo v srdci mém či Ten zloděj čas. Tyto smutnější a tragičtější tóny podbarvené smyčci Hegerové sluší, nikdy nepropadá líbivému patosu. A s nadhledem zpívá i další písně jako Čas na prázdniny, Jsem snob či Já vím, ve které jako by Hegerová omládla, když zpívá „začnu naplno s ním žít / risknu smyk spolknou vzlyk / z lásky zvládnou rozeznít“.

Je nutno přiznat, že na jiných místech v hlase Hegerové najdeme známky toho, že na podzim tato dáma oslaví osmdesátku. Můžu ale říct, že po několikátém poslechu jsem tyto „chybičky“ přestala vnímat negativně. Zastínil je obdiv, který k Haně Hegerové chová, nejen kvůli tomu, že vydala krásné album a že stále koncertuje (v divadle Kalich, lístky jsou drahé, ale zážitek nezapomenutelný), ale zejména díky všem těm nádherným a netuctovým písním, které za svoji kariéru nazpívala. Pro začátek si je najděte třeba na youtube, určitě vám zpříjemní večer(y).

Mlýnské kolo v srdci mém, Hana Hegerová, 2010, Supraphon

ČERNÁ LABUŤ

Šárka Schmarzová

Nejsem zrovna fanynka thrillerů, ale udělala jsem výjimku a zašla do kina na Černou labuť. To, co mě nalákalo, byla zápletka z baletního světa. Jde o příběh dcery, která plní sen své matky, ale zároveň se snaží vymanit z její náruče.

Hlavní hrdinka Nina, kterou s velkou grácií ztvárnila Natalie Portman, bojuje o hlavní roli v Labutím jezeře. Kdo si vzpomene na její královnu z Hvězdných válek, bude překvapen, jak ta hodná holčička vyrostla ve velkou herečku. Všude čtu, že Natalie Portman dostala životní roli. S tímto názorem se ztotožňuji, jen bych dodala, že to je (zatím) její první, určitě na ni čekají další. Režisér Darren Aronofsky je mistr v tom, jak využívá barvy, střih a občas přinutí diváka odvracet zrak. Ale nenechá jej uniknout od děje. Jak příběh, tak obsazení mě nezklamalo a dokonce i ty Aronofského klasické drastické scény jsem shledala účelnými. Je to psychothriller plný zvrátů a zajímavých okamžiků. Krev režisér používá uvážlivě – tak, aby ukázal ten velký vnitřní boj, který se odehrává v hrdinčině nitru. To samé bych řekla i o sexuálních scénách. Je jich ve filmu docela dost, ale mají svůj smysl, ukazují opožděné dospívání v jeho o to zranitelnější podobě, plné hledání a očekávání. To vše na pozadí tvrdého tréninku. Taneční čísla jsou ve filmu navíc podkreslena pohybem kamery.

*110 min
Režie: Darren Aronofsky
Hrají: Natalie Portman, Mila Kunis, Vincent Cassel atd.*

Ivan
Matoušek:
Oslava,
Linoryty
a grafický
design
Viktor Karlík.
Vydala
Společnost
pro Revolver
Revue,
Praha 2009,
164 stran,
doporučená
cena 198,-

. Na výstavu do čínské restaurace na oslavu Martinových 55. narozenin rozhodně nepůjdu. Čtu Kouzelný vrch. Neměli by sem tahat Jendu, abych ho nenakazil. Nikdo se mě vlastně nezeptá, jak mi je.“ (str. 18) Antonínu Vránovi je 83 let, trápí ho kašel. Po několika vyšetřeních se dozví, že příčinou je rakovina plic. Podstoupí ozařování, odchází z nemocnice domů. Žije s manželkou, ve stejném domě bydlí jeho syn Martin s rodinou. Pan Vrána si každý den zapíše do deníku. Datum a třeba jen kratičkou větu. Kolik stály brambory nebo kolik s Martinem přeložili stránek německého vydání Kafkova Procesu. V pátek 13. Antonín umírá. Je mu 84,5 let.

Martin si píše deník trochu jinak. Nepíše data, záznamy prokládá vlastními úvahami a popisem jakési noční cesty lesem. Kam jde? Jde cestou se svým umírajícím otcem. Každý den ho navštěvuje a překládají z němčiny. Vzpomínají. Jsou spolu. Asi méně, než by si Antonín přál.

Poslední část knihy je „potom“. Antonín zemřel a Martin odchází za ním. Ve vzpomínkách? Představách? Rozhovorech a myšlenkách? Jsou spolu

v místě, které autor nazývá podsvětí. Martin se dovídá, co bylo pro tátu důležité a co ne, co ještě teď má nějaký smysl a co je vzdálené. (Antonína třeba teď vůbec nezajímají peníze.) Martin se snaží zapamatovat si německá slovíčka, která se učí od tatínka. Jako by tím chtěl zachovat kousek něj. „Najednou má v očích slzy. Já tvoje slovíčka nezachráním...“ (str. 130)

„A když jsem se chystal na převoz do Soutic, zastavila se u mě doktorka Němcová a položila mi dlaň na tvář. No přece víš sám, že laskavou pozornost jsem jaksi postrádal. Každý takový okamžik si tím pádem dobře pamatuji. Nemůže být ani divu, jestli jejich význam trochu zveličuji.“ (str. 130)

Jaké to je být sám s nemocí? Jaké to je čekat, až přijde syn na návštěvu? Jaké to je vidět blízkého člověka, že odchází? Jak prožít měsíce a dny, které nám zbývají? Na čem záleží? Kolik času a kolik sebe můžeme dát svým blízkým?

Takové myšlenky se mi honily hlavou při četbě Matouškovy knížky. Taky si to přečtete a zamyslete se.

Namísto Valentýna

14.–20. 2. proběhl „Národní týden manželství“, což podle mého není nejšťastnější název. Ale hesla „věrnost není slabost“ a „dobré manželství není samozřejmost“ stojí za zamyšlení. Docela povedený pak je dvacetiminutový film „Ponožky budu prát vždycky stejný“, ke shlédnutí zde: www.tydenmanzelstvi.cz. Nenechte se odradit trapným úvodem (jen asi půl minuty v romantickém příšeří) a vyčkejte na příběh manželů Školoudových, kteří se tři roky po svatbě v 17 rozvedli a po roce zase dali dohromady. Celkem jsou nastíněna čtyři manželství a všichni se shodnou, že dobré manželství je dřina. A že stojí za to.

Kam vede nefunkční rodina

To je vidět na www.darcypadilla.com – The Julie Project. Jedná se o fotografie z osmnácti let, během nichž fotografka, postupem doby i blízká přítelkyně, zachytila HIV pozitivní matku pěti dětí, která se všechny své děti upřímně snažila vychovávat, ale až na to poslední jí všechny odebrali. Je to obecnější výpověď o kolotoči zneužívání v dětství, chudoby a „nevyhnutelných“ adopcí.

Tunis – změna režimu? Rozhodně v Egyptě.

Z disidentů politiky? To se neví. V Egyptě převzala po „hnusném“ Mubarakovi moc armáda, snad se do pár měsíců uskuteční volby. Obavy jsou z protizraelských nálad v zemi, samotného egyptského Muslimského bratrstva se ale nejspíš není třeba bát – třeba útoky na newyorská dvojčata odsoudilo velmi hlasitě (doklady např. zde: <http://www.unc.edu/~kurzman/terror.htm>) a v současnosti se soustředí především na charitu. Podobně jako Tunis, i Egypt má střední vrstvu, o níž se mluví jako o nositeli demokracie. Tak se modleme.

World Press Photo 2010

J sme doba obrazů, ony jsou ale leckdy výmluvnější než slova... Například tvář beznosé afghánské dívky, kterou zohavil vlastní manžel, přeplněné vagony bangladéšského vlaku, nebo Pákistánci skákající do nahnědlé vody za pomoci shazované z helikoptér. Letos vítězily nejen samotné fotografie, ale i příběhy za nimi. www.worldpressphoto.org

Michálek stále bez práce, navíc křesťan

Z přesvědčení u nás nahlásit korupci znamená takovéto komentáře:

„Ten pan Michálek je opravdu hodně divná postava. Velmi by mě zajímalo, co je pravdy na tom, že pan Michálek je aktivním jehovistou. To by mnohé vysvětlovalo,“ řekl Hájek, Klausův vicekancléř, serveru ParlamentníListy.cz.

Michálkův pastor J. Zdráhal k tomu říká: „Bylo by skvělé kdyby tato kauza povzbudila k odvaze všechny křesťany kteří se setkají s korupcí, nespravedlností apod. My všichni se máme stát světlem tam, kde jsme.“ – viz jeho blog: <http://www.jzdrahal.ic.cz/?p=238>

Známe své sousedy?

Esejistickou soutěž na toto téma pro mládež do 26 let z ČR, SK a Německa vyhlásili europoslanci, za ČR Jan Březina. Své texty můžete zasílat do 4. 4. na martin.kastler@europarl.europa.eu, víc informací má např. Oddělení mládeže. Napište si o ně a zúčastněte se!

Jihočeský SOM pořádá 1.–3. 4. 2011 jarní seniorátní dny mládeže v **PÍSKU** s názvem "**Risk je zisk!**". Můžete se těšit na casino (smoking s sebou : -)), přednášku neohroženého cestovatele, anonymních alkoholiků i tematickou biblickou přednášku. Nemine vás ani pohyb, hudba, film či výtvarno. Bližší informace již brzy na jihosom.blog.cz

EA V NÁCHODĚ JE DVACET!

Je-li to málo či hodně, nevím, ale přijďte a vizte sami!

V úterý 15. 3. t. r. se bude oslavovat; do 10 hod. ve škole projektovým dnem a od 10.30 slavnostní bohoslužbou za účasti lidiček, kteří měli a mají se školou co do činění.

Políčský SOM Vás zve **v sobotu 19. 3. na faru v Jimramově na jarní mládež**, můžete se těšit například na výlet či nevšední zamyšlení nad církví. Se zájemci plánujeme nocování a hraní různých her. Těšíme se!

Pozvánka na www.policska-mladez.evangnet.cz

SOM VMS zve všechny mladé a veselé lidi na **APRÍLOVÉ SENIORÁTKY. Proběhnou v termínu 1.–3. 4. 2011 na Velké Lhotě**. Více informací naleznete na www.vychodomoravska-mladez.evangnet.cz, kde se také můžete přihlašovat do 26. 3. 2011.

Vysokoškolská mládež v letním semestru léta Páně 2011

Nezapomněli jsme na Vás! **BRNO**

Jste srdečně zváni na Zelenou faru - Opletalova ulice č. 6 v tyto termíny:

Tentokrát budou témata jednotlivých setkání vždy překvapením :)

Exercicie

čili duchovní cvičení

20.–27. 3. 2011

ThDr. Ivana Noble, exercitátorka

Jan Černý, vedení

Horský Domov, Herlíkovice, Strážné

Účast není omezena věkem ani
církvní příslušností.
Více na stránkách mládeže.

Přihlašte se na:

<http://prihlasky.evangnet.cz>

Akci zajišťuje oddělení mládeže ÚCK:
mladez@e-cirkev.cz; tel. 224 999 232

BRATRSTVO

roč. 52/2011
číslo 3

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafický návrh: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@e-cirkev.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne MIB Print, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.